

Arrest

nr. 170 131 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 14 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 4 mei 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Surinaamse nationaliteit, ondertekende op 3 april 2015, te Antwerpen, een verklaring van wettelijke samenwoning met de Heer M. D. L.(...), van Nederlandse nationaliteit.

Er werd een onderzoek wettelijke samenwoning gestart.

De Heer M.(...) werd op 13 april 2015, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 april 2015 deelde de ambtenaar van de burgerlijke stand Antwerpen aan de verzoekende partij mee dat de verklaring van wettelijke samenwoning niet geregistreerd werd aangezien er geen gemeenschappelijke woonplaats kon worden vastgesteld.

De verzoekende partij werd op 4 mei 2015, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Zij nam er op 18 augustus 2015 kennis van. Het betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM H ET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*De heer / mevrouw :
naam en voornaam: P., R. A.(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Paramaribo
nationaliteit: Suriname*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer »n het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[j] de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21 § 1, U uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

*[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord , .
of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.*

() 6° wanneer hij niet beschikt g ver voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Regelmatig verblijf verstreken.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen hem/haar niet automatisch recht op verblijf.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan het rechtens vereiste belang op omdat na de vernietiging van het bestreden bevel, de verwerende partij immers opnieuw verplicht zou zijn een bevel af te geven aan de verzoekende partij, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

Naar luid van artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Met betrekking tot het standpunt van de verwerende partij dat na een eventuele vernietiging, in ieder geval een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, worden opgemerkt wat volgt:

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, o.c., nr. 1060)

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook

hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld *“que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.”* [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Verder wijst de Raad erop dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032).

Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“A. ALGEMEEN

1. Door de bevoegde overheid werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, deels op basis van een gebonden bevoegdheid (artikel 7, eerste alinea, 2° Vreemdelingenwet).

In alle omstandigheden dient de bevoegde overheid rekening te houden met de concrete elementen van een dossier, in het bijzonder met het privé-, gezins- en familieleven van de verzoekende partij.

Dit geldt in het bijzonder, gelet op de hiërarchie des rechtsnormen.

Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt voorts dat eenieder heeft recht heeft op eerbiediging van zijn privé-, zijn familie- en gezinsleven.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt daarnaast dat bij alle handelingen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

B. HET PRIVE-, GEZINS- EN FAMILIELEVEN VAN VERZOEKSTER

3. Vooreerst wijst de verzoekende partij erop dat er duidelijk sprake is van een privé-, gezins- en familieleven in hoofde van verzoekster dewelke onder de bescherming valt van bovenvermelde wetsartikelen. Dit wordt in de bestreden beslissing ook erkend.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de uiteenzetting in het feitenrelaas:

1. Verzoekster is een 31-jarige vrouw met de nationaliteit van Suriname (stuk 3 en 4: kopie paspoort verzoekster en kopie geboorteakte verzoekster).

Zij heeft een hechte en duurzame relatie met de heer MENIG Danny Luciën, geboren te Paramaribo (Suriname) op 5 december 1976 en hebbende de Nederlandse nationaliteit (stuk 5: kopie paspoort partner verzoekster).

Zij wonen samen te 2020 Antwerpen, Van Halmaestraat 7/1 (stuk 6: kopie huurovereenkomst). Hun beide namen staan vermeld op de huurovereenkomst als "huurders".

2. Verzoekster heeft bij haar vestiging in Antwerpen inlichtingen ingewonnen bij de gemeentediensten tot het verkrijgen van een legaal verblijf (stuk 7: kennisgeving stad Antwerpen).

Door de stadsdiensten werd er verzocht bijkomende informatie (documenten) over te maken. In deze kennisgeving staat onder meer vermeld:

"Bewijs van verwantschap: verklaring van wettelijke samenwoning, aan te vragen via uw Districtshuis"

Door verzoekster werd contact opgenomen met de burgerlijke stand van Antwerpen voor het afsluiten van de wettelijke samenwoning met haar partner (de heer Menig). Door de stadsdiensten werd kenbaar gemaakt welke documenten hiertoe nodig zijn (stuk 8: brief stad Antwerpen).

Na het verzamelen van de nodige documenten, werd er door verzoekster en haar partner een verklaring wettelijke samenwoning afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen (stuk 11: ontvangsbewijs). De wijkagent kwam echter op de meest onmogelijke uren langs (de partner van verzoekster werkt in Nederland), waardoor de wijkagent hen niet beide tegelijkertijd kon aantreffen. De wettelijke samenwoning kon hierdoor niet worden geregistreerd (stuk 9: kennisgeving stad Antwerpen).

Door verzoekster en haar partner werd er daarom op 31 juli 2015 een nieuwe verklaring afgelegd van wettelijke samenwoning voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen (stuk 10: bevestiging afspraak). Ditmaal werd er een positieve woonstcontrole uitgevoerd.

Verzoekster kan een verblijfsvoordeel bekomen door de wettelijke samenwoning. Door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen werd de registratie van de wettelijke samenwoning uitgesteld met twee maanden (stuk 13: brief stad Antwerpen).

Verzoekster en haar partner hebben ondertussen beide een interview afgelegd en verlenen hun volledige medewerking aan het onderzoek.

3. De partner van verzoekster heeft de Nederlandse nationaliteit en is thans ingeschreven in het wachtregister.

Door de heer Menig werd op 31 juli 2015 een aanvraag tot verklaring van inschrijving ingediend bij de gemeentediensten van Antwerpen. Door verzoekster wordt het bewijs van deze aanvraag (de bijlage 19) voorgebracht onder stuk 13.

Verzoekster herhaalt dat haar partner de Nederlandse nationaliteit heeft. Zijn nationaliteit werd bewezen voor de gemeentediensten te Antwerpen door voorlegging van zijn Nederlands paspoort (geldig tot 12 augustus 2014). Bij de verklaring van inschrijving werd het arbeidscontract van de heer Menig voorgebracht.

Hij dient nu tegen uiterlijk 31 oktober 2015 zijn loonfiches en bewijs van een ziekteverzekering voor te brengen (zie de bijlage 19: stuk 13).

Verzoekster benadrukt bovendien dat zij al geruime tijd in België verblijft, hetgeen gekend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en wordt gestaafd aan de hand van het administratief dossier. Ook hiervan kan geen abstractie worden gemaakt in de beoordeling van de verblijfssituatie van verzoekster.

Uit deze feiten moet worden vastgesteld dat er duidelijk sprake is van een privé-, gezins- en familieleven in hoofde van verzoeker dewelke onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 5 Terugkeerrichtlijn, artikel 7 en 24 Handvest.

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven en anderzijds en de algemene belangen anderzijds. Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

C. HET NAUWKEURIG ONDERZOEK VAN DE VERWERENDE PARTIJ ONTBREEKT

4. Conform de vaste rechtspraak, dient door de Dienst Vreemdelingenzaken een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te gebeuren en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Noch uit de bestreden, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij dergelijk nauwkeurig onderzoek heeft uitgevoerd, waarbij alle elementen dewelke zij kent of diende te kennen werden overwogen.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat op een abstracte en onzorgvuldige manier tewerk bij de noodzakelijke belangenafweging.

De standaardformulering in de bestreden beslissing is hiervan exemplarisch. Er wordt gesteld dat "Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen hem/haar niet automatisch recht op verblijf", wat allesbehalve doet vermoeden dat men concreet gekeken heeft naar de situatie van verzoekster en haar partner, zoals hierboven beschreven.

Hoe kan men een concrete en individuele belangenafweging maken als men spreekt van "hem/haar" en "de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen"?

Dergelijke formulering excelleert in abstracte en algemene termen.

Dergelijke formulering en dito onderzoek maken het dan ook aannemelijk dat een nauwkeurig onderzoek niet is gebeurd en dat de Dienst Vreemdelingenzaken een abstracte en algemene formulering heeft voorzien in de bestreden beslissing om te voldoen aan de vereisten van de hogere rechtsnormen.

Als de verwerende partij een concrete belangenafweging had gemaakt, dan had men moeten vaststellen dat in casu er sprake is van een hechte en duurzame relatie tussen verzoekster en de heer Menig. Zij deden het nodige om hun wettelijke samenwoning te laten registeren. De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou verzoekster derhalve verhinderen zich te verenigen met haar partner. Het onderzoek naar de wettelijke samenwoning zou worden verhinderd, evenals de samenwoning zelf.

Dit bewijst opnieuw dat er geen nauwkeurig onderzoek werd verricht van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis heeft of zou moeten hebben.

Hierdoor dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 en 24 Handvest grondrechten EU, artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

D. GEEN AFDOENDE MOTIVERING

5. BIJKOMEND, wijst verzoekster erop dat de motieven in de bestreden beslissing inzake de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM niet voldoen aan de vereisten van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing maken niet duidelijk of de belangen van verzoekster concreet werden overwogen, evenmin in welke mate dit het geval is. Nochtans zijn deze motieven van doorslaggevend belang omdat ze niet zouden opwegen tegen het algemeen belang van

de Staat. Verzoekster heeft er dan ook alle belang bij om te weten of alle belangen in hoofde van verzoekster werden overwogen. En, zo ja, over welke belangen gaat het? En welk gewicht werd hieraan toegekend?

In het bijzonder blijft de vraag open hoe het gezins- en privéleven van verzoeker werd afgewogen t.a.v. haar partner.

Hoe werd bovendien het lange verblijf van verzoeker in België afgewogen?

De abstracte formulering in de bestreden beslissing: "Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen hem/haar niet automatisch recht op verblijf", voldoet niet.

Een afdoende motivering is niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft om de belangenafweging uit te voeren;

- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn.

(zie: I. OPDEBEECK, *Bestuursrecht*, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

Verzoekster wordt geen afdoende inzicht verschaft in de belangenafweging van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 en 24 Handvest grondrechten EU, artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet."

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar ze stelt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te houden met haar gezinsleven. Inderdaad volgt zulks zowel uit artikel 8 van het EVRM, als uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat "de intentie om samen te wonen geen automatisch recht geeft op verblijf". Uit deze zinsnede blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft

betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist. Ook in de nota met opmerkingen betwist de verwerende partij geenszins dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke (billijke?) belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de intentie om samen te wonen niet automatisch recht geeft tot verblijf. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en haar partner op 1 oktober 2014 een vragenlijst invulden in het kader van het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning. Hieruit blijkt dat zij verklaarden sinds 20 augustus 2013 een relatie te hebben en dat zij sinds 1 oktober 2014 samen woonden. De verzoekende partij heeft de Surinaamse nationaliteit en haar partner heeft de Nederlandse nationaliteit, doch werd eveneens in Suriname geboren. Verder blijkt dat de partner van de verzoekende partij op 21 november 2014 een verklaring van inschrijving indiende bij de stad Antwerpen en dit in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Op 13 april 2015 werd ten aanzien van de partner van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen en werd ten aanzien van hem een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de partner van de verzoekende partij een werkloosheidsuitkering in Nederland genoot, doch dat deze werkloosheidsuitkering na een zekere tijd werd stopgezet bij het vertrek naar het buitenland.

Uit voormelde feitelijke gegevens blijkt dat de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner tot stand is gekomen op een ogenblik waarop de verblijfssituatie van beide partners precair was. Geen van beide partners beschikten over een verblijfsrecht in België. Bovendien had ook de partner van verzoekster geen recht om verder in België te verblijven op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen nu hij bevolen werd het grondgebied te verlaten. Verder blijken uit de voormelde feitelijke gegevens geen hinderpalen voor het verder zetten van het gezinsleven elders. Beide partners spreken dezelfde taal, beide partners hebben een band met Suriname. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat het voor haar partner die de Nederlandse nationaliteit heeft, doch in Suriname werd geboren, onmogelijk zou zijn om haar te volgen naar Suriname om ginds hun gezinsleven verder te zetten. Verder blijkt uit de voormelde gegevens niet dat de verzoekende partij of haar partner in België werkzaam waren op het ogenblik van het treffen van het bestreden bevel. De verzoekende partij zelf voert geen hinderpalen aan voor het verder zetten van haar gezinsleven in haar land van herkomst. Zoals de verwerende partij terecht stelt betekent de intentie om te gaan samenwonen niet dat er automatisch een recht op verblijf dient te worden toegekend. Zoals reeds uiteengezet kan artikel 8 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren.

In casu blijkt de door de verwerende partij gemaakte belangenafweging redelijk te zijn. De verzoekende partij kan ten deze niet worden gevolgd waar zij stelt dat er geen nauwkeurig onderzoek heeft plaats gevonden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest dat dezelfde draagwijdte heeft als artikel 8 van het EVRM, wordt niet aangetoond.

Evenmin kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert.

Uit de voormelde bespreking blijkt immers dat de verwerende partij redelijkerwijze rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij.

De verzoekende partij kan zich niet rechtstreeks beroepen op artikel 5 van de terugkeerrichtlijn nu dit artikel van de richtlijn werd omgezet in het Belgisch recht en meer bepaald in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 24 van het Handvest laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepaling geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Tot slot meent de verzoekende partij dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Het afdoende karakter van de motivering dient getoetst te worden aan de toepasselijke wetsbepalingen. In casu artikel 7 van de vreemdelingenwet, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Uit de voormelde bespreking is reeds gebleken dat de verwerende partij deze wetsbepalingen redelijkerwijze heeft toegepast. Anders dan wat de verzoekende partij voorhoudt blijkt uit de veruitwendigde motieven wel degelijk dat haar belangen werden overwogen. Het loutere feit dat er een summiere motivering is betekent geenszins dat deze motivering niet afdoende is. Evenmin kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij lijkt aan te geven dat er sprake is van een abstracte of stijlformulering. Immers gaat de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk in op de concrete situatie van de verzoekende partij, met name op haar intentie om te gaan samenwonen met haar partner.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, de artikelen 7 en 24 van het Handvest, van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“1. Indien zou worden geoordeeld dat er weldegelijk een nauwkeurig onderzoek door de verwerende partij zou zijn gebeurd en dat er sprake zou zijn van een afdoende motivering (en verzoeker dus moet worden geacht alle determinerende motieven te kennen), quod non, wijst verzoekster ondergeschikt op volgende elementen:

Conform de rechtspraak van het EHRM, heeft elke Staat het recht om, met respect voor verdragsverplichtingen, de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen zelf te regelen.

2 Inzake het privé-, gezins- en familieleven van verzoekster, wordt verwezen naar het eerste middel: punt B.

Het EVRM verleent het recht niet aan vreemdelingen om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven, en Staten hebben de bevoegdheid om een vreemdeling uit te wijzen die strafrechtelijk veroordeeld wordt met het oog op de handhaving van de openbare orde. Niettemin moet elke uitwijzingsbeslissing voldoen aan de voorwaarden vermeld in artikel 8 EVRM: wettigheid, noodzakelijkheid in een democratische samenleving en proportioneel ten opzichte van het beoogde legitieme doel:

The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuit of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences. However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say, justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued.

Vrij vertaald:

Het Verdrag garandeert niet het recht voor een vreemdeling tot binnenkomst of verblijf in een bepaald land waardoor, in de uitvoering van hun taak tot handhaving van de openbare orde, hebben de Verdragsluitende Staten de bevoegdheid om een vreemdeling die werd veroordeeld voor criminele feiten uit te wijzen. Echter, dergelijke beslissing moet, in zoverre dit een inmenging uitmaakt van het recht beschermd onder paragraaf 1 van artikel 8, in overeenstemming zijn met de wet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving, dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en, in het bijzonder, evenredig met het nagestreefde legitieme doel.

(EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran t. Oostenrijk, §62)

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven en anderzijds en de algemene belangen anderzijds. Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

2. In de bestreden beslissing wordt kennelijk (in abstracto) geoordeeld dat het regelmatig verblijf verstreken is en dat de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen hem/haar niet automatisch recht op verblijf geeft.

Een afweging op grond van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

Deze motivering in de bestreden beslissing, dewelke uiterst summier is, voldoet dan ook niet aan de vereisten van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 5 Terugkeerrichtlijn, artikel 7 en 24 Handvest.

Verzoekster verwijst hiervoor naar haar gezins- en privéleven, zoals uiteengezet in het feitenrelaas. De uitvoering van de bestreden beslissing zou verzoekster wegrukken van België en haar partner. Hierdoor zou de wettelijke samenwoning niet kunnen geregistreerd worden en kan het onderzoek niet worden afgerond.

Evenmin kan worden voorgehouden dat verzoekster binnen een redelijke termijn een visum zou verkrijgen om opnieuw naar België te reizen. Het aantonen van hun relatie zal immers ernstig worden bemoeilijkt indien de wettelijke samenwoning niet kan worden geregistreerd na het lopende onderzoek.

Moderne communicatiemiddelen kunnen evenmin voorkomen dat het privé-, gezins- en familieleven tussen verzoekster en haar partner kan worden gevrijwaard. Het valt immers te verwachten dat verzoekster voor maanden van haar partner zal worden weggerukt naar Suriname (in een andere tijdzone).

De enige mogelijkheid bestaat erin dat de heer Menig verzoekster zou volgen. Hij zou hierdoor zijn arbeidsbetrekking verliezen evenals genoodzaakt worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten (de heer Menig heeft de Nederlandse nationaliteit, verzoekster heeft de nationaliteit van Suriname).

Dit strookt geenszins met de rechten dewelke uit het Unieburgerschap voortvloeien (artikel 20 WVEU).

3. Een concrete en rechtvaardige belangenafweging zoals verplicht gesteld door artikel 8 EVRM, artikel 7 en 24 Handvest en artikel 74/11 Vreemdelingenwet heeft niet plaatsgevonden.

Hierdoor handelt de verwerende partij eveneens onzorgvuldig en onredelijk.

De bestreden beslissing is hierom onwettig.”

De verzoekende partij herhaalt grotendeels hetgeen zij reeds heeft uiteengezet in haar eerste middel, weliswaar in andere bewoordingen.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de belangenafweging die werd gemaakt door de verwerende partij niet kennelijk onredelijk is. In haar uiteenzetting van het tweede middel gaat de verzoekende partij er verkeerdelijk van uit dat haar partner over een verblijfsrecht in België beschikte. Zulks blijkt niet uit het administratief dossier. Integendeel haar partner werd eveneens bevolen het grondgebied te verlaten. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de nieuwe aanvraag tot verblijf van haar partner en zijn inschrijving in het wachtregister dient te worden opgemerkt dat deze gegevens dateren van na het treffen van het bestreden bevel en aldus niet mee in de belangenafweging konden worden genomen door de verwerende partij, aangezien deze gegevens op het ogenblik van het treffen van het bestreden bevel niet bekend waren aan de verwerende partij en ook niet bekend konden zijn aangezien deze gegevens op dat ogenblik nog niet bestaande waren. Voorts kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat de wettelijke samenwoning niet zal kunnen worden geregistreerd en dat het onderzoek niet kan worden afgerond, wijst de verwerende partij erop dat de

intentie om te gaan samenwonen niet automatisch een recht heeft op verblijf. Noch de verzoekende partij, noch haar partner beschikten over een verblijfsrecht in België. Er bestaat geen enkele wettelijke verplichting voor de Belgische staat om de registratie van een wettelijke samenwoning af te wachten wanneer blijkt dat geen van beide partners over een verblijfsrecht in België beschikken.

Waar de verzoekende partij nu als hinderpaal aanvoert dat haar partner zijn tewerkstelling dreigt te verliezen, dient de Raad vast te stellen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat haar partner tewerkgesteld was op het ogenblik van het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Op het ogenblik dat het bestuur haar beslissing nam bleek dat de partner van de verzoekende partij over een werkloosheidsvergoeding in Nederland beschikte die zou worden stopgezet bij vertrek naar het buitenland (o.a. België dus). Het bestuur kan enkel rekening houden met de gegevens die haar op dat ogenblik bekend zijn en de Raad dient zich voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing te plaatsen op het ogenblik dat deze beslissing werd getroffen. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet het minste bewijs van tewerkstelling van haar partner bijbrengt.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het handvest, van de rechten van verdediging als beginsel van het Unierecht, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“1. Het hoorrecht, zoals omschreven in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Het hoorrecht vormt volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. In casu werd aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is derhalve van toepassing.

3. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze

bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

De verzoekende partij wijst hierom naar het feit dat hij, indien hij zou zijn gehoord, zijn intense banden met zijn zoon, Ahmed, had kunnen verduidelijken aan de Dienst Vreemdelingenzaken (door het geven van concrete duiding en bijhorende stukken: supra, het privé-, gezins- en familielevens van verzoeker). De band tussen verzoeker en zijn zoon is van cruciaal belang om een correcte belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM uit te voeren.

De aangebrachte elementen in het kader van huidige procedure (met de bijhorende stukken) maken het aannemelijk dat deze de besluitvorming van de Dienst Vreemdelingenzaken konden beïnvloeden:

1. Verzoekster is een 31-jarige vrouw met de nationaliteit van Suriname (stuk 3 en 4: kopie paspoort verzoekster en kopie geboorteakte verzoekster).

Zij heeft een hechte en duurzame relatie met de heer MENIG Danny Luciën, geboren te Paramaribo (Suriname) op 5 december 1976 en hebbende de Nederlandse nationaliteit (stuk 5: kopie paspoort partner verzoekster).

Zij wonen samen te 2020 Antwerpen, Van Halmaestraat 7/1 (stuk 6: kopie huurovereenkomst). Hun beide namen staan vermeld op de huurovereenkomst als "huurders".

2. Verzoekster heeft bij haar vestiging in Antwerpen inlichtingen ingewonnen bij de gemeentediensten tot het verkrijgen van een legaal verblijf (stuk 7: kennisgeving stad Antwerpen).

Door de stadsdiensten werd er verzocht bijkomende informatie (documenten) over te maken. In deze kennisgeving staat onder meer vermeld:

"Bewijs van verwantschap: verklaring van wettelijke samenwoning, aan te vragen via uw Districtshuis"
Voor eensluidend verklaard afschrift

Door verzoekster werd contact opgenomen met de burgerlijke stand van Antwerpen voor het afsluiten van de wettelijke samenwoning met haar partner (de heer Menig). Door de stadsdiensten werd kenbaar gemaakt welke documenten hiertoe nodig zijn (stuk 8: brief stad Antwerpen).

Na het verzamelen van de nodige documenten, werd er door verzoekster en haar partner een verklaring wettelijke samenwoning afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen (stuk 11: ontvangsbewijs). De wijkagent kwam echter op de meest onmogelijke uren langs (de partner van verzoekster werkt in Nederland), waardoor de wijkagent hen niet beide tegelijkertijd kon aantreffen. De wettelijke samenwoning kon hierdoor niet worden geregistreerd (stuk 9: kennisgeving stad Antwerpen).

Door verzoekster en haar partner werd er daarom op 31 juli 2015 een nieuwe verklaring afgelegd van wettelijke samenwoning voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen (stuk 10: bevestiging afspraak). Ditmaal werd er een positieve woonstcontrole uitgevoerd.

Verzoekster kan een verblijfsvoordeel bekomen door de wettelijke samenwoning. Door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen werd de registratie van de wettelijke samenwoning uitgesteld met twee maanden (stuk 13: brief stad Antwerpen).

Verzoekster en haar partner hebben ondertussen beide een interview afgelegd en verlenen hun volledige medewerking aan het onderzoek.

3. De partner van verzoekster heeft de Nederlandse nationaliteit en is thans ingeschreven in het wachtregister.

Door de heer Menig werd op 31 juli 2015 een aanvraag tot verklaring van inschrijving ingediend bij de gemeentediensten van Antwerpen. Door verzoekster wordt het bewijs van deze aanvraag (de bijlage 19) voorgebracht onder stuk 13.

Verzoekster herhaalt dat haar partner de Nederlandse nationaliteit heeft. Zijn nationaliteit werd bewezen voor de gemeentediensten te Antwerpen door voorlegging van zijn Nederlands paspoort (geldig tot 12 augustus 2014). Bij de verklaring van inschrijving werd het arbeidscontract van de heer M.(...) voorgebracht.

Hij dient nu tegen uiterlijk 31 oktober 2015 zijn loonfiches en bewijs van een ziekteverzekering voor te brengen (zie de bijlage 19: stuk 13).

Verzoekster benadrukt bovendien dat hij al geruime tijd in België verblijft. Ook hiervan kan geen abstractie worden gemaakt in de beoordeling van de verblijfssituatie van verzoekster.

Deze elementen maken het aannemelijk dat de thans door de verzoekende partij aangereikte informatie van die aard is dat zij mogelijk had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan.

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoekende partij de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben.

4. Gelet op deze omstandigheden, dient een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de rechten van verdediging, artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel te worden aangenomen.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12)

In die mate is het middel niet-ontvankelijk.

Het Hof van Justitie heeft in voormelde arresten gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op een nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat de schending van de rechten van verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt volgens het Hof dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Aangaande de elementen die de besluitvorming konden beïnvloeden wijst de verzoekende partij opnieuw op haar relatie met haar partner.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Er werd rekening gehouden met de verklaring van wettelijke samenwoning zoals afgelegd door de verzoekende partij en haar partner.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar een nieuwe verklaring van wettelijke samenwoning, naar het gegeven dat haar partner inmiddels een nieuwe aanvraag tot verblijf heeft ingediend op grond van zijn tewerkstelling en dat hij thans is ingeschreven in het wachtregister, dient te worden opgemerkt dat deze gegevens dateren van ruim na het treffen van de bestreden beslissing, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat ze deze elementen zou hebben aangebracht indien zij zou zijn gehoord voor het treffen van het bezwarend besluit.

De verwerende partij heeft rekening gehouden met alle gekende gegevens en de verzoekende partij brengt geen andere elementen aan die zij had kunnen aanreiken indien zij zou zijn gehoord alvorens het treffen van het bezwarend besluit.

Een schending van de door haar aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU